

прѣзираме малкитѣ, а да ги търпимъ и да ги поучаваме — това е нашата почивка. Когато учителътъ се занимава съ своитѣ ученици, това му прави удоволствие, и той похвалява ученицитѣ, когато се учатъ. Светиитѣ, свещеницитѣ се занимаватъ съ грѣшницитѣ, за да ги обърнатъ къмъ Господа. И задачата на всинца ни е да обръщаме погледъ къмъ слабитѣ хора и къмъ дребнитѣ нѣща. Когато нѣкой каже: „Не мога да си почина“, азъ разбирамъ, че той се занимава съ голѣми работи, съ голѣми мисли. Какъ ще си почине, ако си тури на гърба тежка за силитѣ му раница — отъ 10, 20, 50 кгр. злато? Като остави въ раницата само единъ наполеонъ, ще види какъ ще си почине. И сега Господъ идва да каже: „Долу раницитѣ!“ — да освободи свѣта отъ тѣхъ; долу оржжията, които разрушаватъ умоветѣ ви и сърдцата ви, всички трѣбва да станете като дѣца: да не прѣзирате малкитѣ работи, които Азъ съмъ създалъ. Господъ иска да повърне хората къмъ онова чисто първоначално състояние, което хората наричатъ подивяване, но което въ сжщностъ не е подивяване. Азъ желая хората така да подивяватъ. „Дивъ“ на санскритски значи „чистъ“. Нека станемъ чисти и се приближимъ къмъ Бога, вмѣсто да огрубѣваме и да ставаме зли. Бихъ желалъ цѣлиятъ свѣтъ день по-скоро да подивѣе, да стане чистъ, благороденъ, да не прѣзира малкитѣ нѣща, които Богъ обича, и да тури любовта, правдата, мъдростта, истината и силата на онова високо мѣсто, на което тѣ трѣбва да стоятъ. Тамъ е спасението.

(Бесѣда, държана на 3. августъ 1914 г. въ София).

